

עם בני ישראל

שיחת הרה"ג זלמן ברוך מלמד לפרשת שמות

♦ ויהי אור ♦ אני ולא שליח ♦ ראה ראיתי ♦ יש קונה עולמו בשעה אחת ♦
אינך יודע מתן שכרן ♦ יסוד כסא ה' ♦ פרופורציות של שם שמים ♦ ממשלת
מיעוט

ויהי אור

השבת אנו מתחילים את ספר שמות. בתחילת פרשת בראשית נזכרת המילה 'אור' חמש פעמים, והמדרש אומר שחמשת הפעמים הללו הן כנגד חמשת חומשי התורה. 'וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹרֶךְ' - כנגד ספר בראשית, 'וַיְהִי אֹרֶךְ' - זה כנגד ספר שמות, וכן הלאה. והדברים מדויקים. ספר בראשית הוא מהלך של הכנה לקראת ההופעה האלוקית, לקראת האור, ולכן הוא מקביל לפסוק 'וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹרֶךְ'. מתי האור מופיע בפועל - בספר שמות. ביציאת מצרים האור האלוקי מופיע בגלוי, כבר לא מסתתר בתוך הטבע. ריבוננו של עולם מופיע בעולם בשמו המפורש.

וכך אומר הקב"ה למשה בתחילת פרשת וארא, שאל האבות הוא לא נודע בשמו המפורש אלא בשם 'אל שדי', ואילו כעת הוא מופיע בשמו המפורש, שם הויה. השם הזה רומז להופעה על טבעית, כל הניסים והנפלאות שה' עושה ביציאת מצרים, בקריעת ים סוף, במתן תורה, וגם אחר כך במשכן - הם גילוי של שם

זה. בספר שמות הקב"ה מתגלה בגלוי, 'וַיְהִי אֹר', האור מאיר. ספר שמות הוא ספר הגאולה.

אני ולא שליח

הפרשה שלנו מספרת על לידתו והתפתחותו של משה, והדבר הראשון שהתורה מספרת על משה רבנו מיום שהוא גדל, שהוא יוצא לראות את אחיו. משה רואה איש מצרי מכה איש עברי מאחיו, והוא לא יכול לסבול את זה. משה רבינו הוא אדם עניו, אם הוא היה רואה שמישהו אחר מטפל בעניין - הוא לא היה קופץ ועושה רעש, ולכן נאמר 'וַיִּפֶן פֶּה וְכָה' (ב, חב). הוא מחפש מישהו שיעורר על העוול שנעשה כאן אבל כשהוא רואה 'כִּי אֵין אִישׁ' - הוא נכנס לעובי הקורה. הדבר הראשון שעושה משה רבנו הוא להרוג את המצרי ולהציל את ישראל. התורה מדגישה כאן את הגבורה של משה, את המסירות שלו לעמו. הוא מוכן להסתכן בשביל עם ישראל, זהו מנהיג. מנהיג הוא אדם מסור שמוכן להיכנס בעצמו לסיכונים בכדי להגן על מישהו שנפגע.

למחרת משה רבינו רואה איש עברי מכה איש מאחיו. גם כאן משה לא נשאר אדיש, והסיפור השני גרם לכך שילשינו עליו, וכעת הוא צריך לברוח למדין. כאשר הוא מגיע למדין הוא רואה את בנות יתרו שהרועים מרחיקים אותם ומציקים להן - ומשה מציל אותן. באופן עקבי התורה מתארת את משה כאיש שלא יכול לראות מישהו במצוקה ולא להציל אותו. זו דמות המנהיג, זהו משה רבינו, שנבחר להיות המושיע של ישראל.

לעומת זאת, כאשר ריבונו של עולם רוצה להטיל על משה רבינו את תפקיד גאולתם של ישראל - הוא אומר שהוא לא מתאים. שמעתם היום על אדם כזה שמציעים לו להיות מנהיג והוא אומר שהוא לא מתאים? הרי זה תפקיד כל כך חשוב להוציא את ישראל ממצרים. ומשה אומר 'מִי אֲנֹכִי כִּי אֶלֶךְ אֶל פְּרַעֲה וְכִי אוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם' (ג, יא). הקב"ה מדבר איתו שוב ושוב, מנסה לשכנע, ומשה מתעקש ואומר שהוא לא מתאים - 'שְׁלַח נָא בְיַד תְּשַׁלַּח' (ד, יג).

על הפסוק 'מִי אֲנֹכִי כִּי אֶלֶךְ אֶל פְּרַעֲה' אומר המדרש:

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 3

אמר ר' יהושע בן לוי: משל למלך שהשיא את בתו, ופסק ליתן לה שפחה אחת מטרונית (-חשובה), ונתן לה שפחה כושית (-פשוטה). אמר לו חתנו: לא שפחה מטרונית פסקת ליתן לי?

כך אמר לו משה לפני הקב"ה: ריבונו של עולם, כשירד יעקב למצרים לא כך אמרת לו: 'אֲנֹכִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרַיִמָּה וְאֲנֹכִי אֲעֲלֶךָ גַם עִלָּה' (בראשית מו, ד)? וכעת אתה אומר לי 'לכה ואשלחך אל פרעה'!

משה טוען בפני הקדוש ברוך הוא: אמרת ליעקב שתדך אתו ועם בניו למצרים, ואתה בעצמך תעלה אותם ממצרים, אז למה אתה שולח אותי? תגאל אותם בעצמך! המילה 'אנכי', היא לא כמו המילה 'אני'. כשאומרים 'אני' זה יכול להתקיים גם על ידי שליח, אבל 'אנכי' זה אני בעצמי. משה אומר לקב"ה 'מִי אֲנֹכִי כִּי אֵלֶיךָ אֶל פְּרֹעֶה?' האם אני הוא ה'אנכי' שהובטח ליעקב, ריבונו של עולם בעצמו צריך להוציא את ישראל ממצרים, לא אני!

הקב"ה עונה לו: 'כִּי אֶהְיֶה עִמָּךְ' (ג, יב), לא תהיה לבד. זה קשור לחקירה גדולה בדין שליחות. יש שתי אפשרויות להבין מהו שליח. אם אדם שולח את חברו לקדש לו אישה, אפשר להבין שהמשלח נתן לשליח כוח, ובעזרתו הוא מקדש את האישה. ואפשר להבין שהשליח נהיה מעין יד ארוכה, 'ידא אריכתא' של המשלח. אם זהו המבט, לא השליח מקדש את האישה אלא המשלח!

גם כאן, משה נשלח על ידי הקב"ה לגאול את ישראל, והוא חשב שה' נתן לו כוח להוציא את ישראל ממצרים. על זה אומר משה 'מִי אֲנֹכִי?' הרי אתה הבטחת ליעקב 'אֲנֹכִי אֲעֲלֶךָ גַם עִלָּה'! עונה לו הקב"ה, 'כִּי אֶהְיֶה עִמָּךְ', אני אוציא את ישראל ממצרים, לא אתה. אני מוציא את ישראל ממצרים על ידך, כי בתור שליח שלי אתה נהיה ממש יד ארוכה שלי. אתה תבוא אל פרעה, תדבר תפעל, אבל באמת ריבונו של עולם הוא המוציא את ישראל ממצרים.

ראה ראיתי

במעמד הסנה אומר הקב"ה למשה: 'רָאָה רְאִיתִי אֶת עֲנִי עָמִי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם' (ג, ז).
מה זו הכפילות 'ראה ראיתי', אומר על כך המדרש (שמות רבה ג, ב):

אמר לו הקב"ה: משה, אתה רואה ראייה אחת, אני רואה שתי ראיות.
אתה רואה אותם באים לסיני ומקבלים תורתך, ואני רואה אותם באים
לסיני ומקבלים תורתך – זהו 'רָאָה'. אך אני רואה ראייה נוספת, 'רְאִיתִי'
- זהו מעשה העגל. שאחר שאבוא לסיני ומקבלים תורתך, ואני מתגלה
אליהם עם המרכבה שלי, והן שומטים את אחד הצורות מן המרכבה
ומכעיסים אותי בו. אף על פי כן, איני דנם על פי המעשים העתידיים
לעשות אלא לפי הענין שהשתא 'אֶת צִעְקָתָם שְׁמַעְתִּי', אף על פי ש'יִדְעָתִי
אֶת מְכַאֲבֵיו' שעתידים לעשות לי.

הקב"ה יודע שעתידים ישראל להכעיס אותו בעתיד, והוא אומר 'אני דן את האדם
לפי איך שהוא עכשיו, ולא לפי מה שהוא עתיד לעשות'. כך היה גם עם הגר
וישמעאל. ה' הציל אותם אף על פי שהבנים של ישמעאל הרעו מאוד לישראל.

יש קונה עולמו בשעה אחת

אם אנחנו מתרגמים את ההבנה הזו אל הדור שלנו, האם הדור שלנו 'לפי העניין
ההשתא', לפי המעשים שלו כרגע, הוא דור צדיק או לא? אני אומר שהדור שלנו
הוא דור של צדיקים שכמעט לא היה כמותו! נסביר. למצוות יש משקל, וצריך
ללמוד איך לשקול את המצוות שהרי יש מצוות השקולות כנגד מצוות רבות,
ומזכות את האדם בחיי העולם הבא. כך מספרת לנו הגמרא (ע"ז י:) על קטיעא בר
שלום שהיה יהודי שחי כמו גוי, והיה מקורב לקיסר שבזמנו שהיה שונא יהודים,
ורצה להרוג את היהודים בממלכתו. אמר הקיסר לחשובי המלכות שלו: 'מי
שעלתה לו חבורה ברגל, האם יקטענה ויחיה, או יניחנה ויצטער?' והכוונה שלו
כמובן היתה לעם ישראל, שבעיניו היה כמו מחלה. אמר קטיעא בר שלום לקיסר:
'קודם כל – אינך יכול להם'. אי אפשר לכלות את ישראל, כמו שכתוב (זכריה ב, י)

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 5

'כִּי כָאֲרַבַּע רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם פִּרְשָׁתִי אֶתְכֶם נְאֻם ה'". עם ישראל פזור בכל רוחות העולם ואי אפשר לפגוע בכולם. ועוד דורשת הגמרא את הפסוק: כשם שאי אפשר לעולם בלי רוחות, כך אי אפשר לעולם בלא ישראל. טענה נוספת שאמר קטיעא לקיסר – אם תנסה לפגוע בהם, לא תצליח, ואז יקראו למלכות שלך "מלכות קטועה". אמר לו הקיסר, אמנם אתה צודק ואני אעשה כעצתך, אך מכיוון שדעתך הייתה בניגוד לרצון הקיסר - אתה חייב מיתה.

כאשר לקחו את קטיעא בר שלום להריגה, ראתה אותו גברת אחת ואמרה לו: 'אתה מסרת את נפשך על עם ישראל, ואתה בעצמך לא נימול ובגלל זה לא תקבל שכר בעולם העליון!' קטיעא שמע את דבריה, ואז הוא נפל על מיתו וחתך אותה. יצאה בת קול ואמרה 'קטיעא בר שלום מזומן לחיי העולם הבא'. שמע זאת רבי בכה ואמר: 'יש קונה עולמו בשעה אחת ויש קונה עולמו בכמה שנים'. זאת אומרת שקטיעא בר שלום עשה פעולה אחת של מסירות נפש להציל את ישראל, וקנה עולמו בשעה אחת!

סיפור דומה נוסף מספרת הגמרא על ר' חנינא בן תרדיון. ר' חנינא הקהיל קהילות ברבים בשעה שגזרו שמי שמקהיל קהילות ברבים חייב מיתה. תפסו אותו, וזרקו אותו למדורה וספר תורה עמו. היה שם תליין, שהתפקיד שלו היה לשים גיזי צמר רטובים על לבו של ר' חנינא כדי שלא ימות מהר ויסבול עוד ועוד. שאל התליין את ר' חנינא, אם אני אסיר ממך את גיזי הצמר, ואלבה את האש כדי שלא תסבול הרבה, האם אהיה בן העולם הבא? הבטיח לו ר' חנינא בן תרדיון שהוא יהיה בן העולם הבא. ואכן, כך עשה אותו האיש. הוא הסיר את גיזי הצמר, ואחר כך קפץ אל תוך האש יחד עם ר' חנינא בן תרדיון. יצאה בת קול ואמרה 'ר' חנינא בן תרדיון והתליין מזומנים לחיי עולם הבא'. שוב בכה רבי ואמר 'יש קונה עולמו בשעה אחת ויש קונה עולמו בכמה שנים'.

גם כאן מסופר לנו על איש שהיה רשע כל חייו, אולי אפילו גוי, והוא עשה פעולה אחת שסיכנה את חייו, מסר את נפשו בשביל למנוע סבל מר' חנינא בן תרדיון, וזכה לחיי העולם הבא. זאת אומרת שיש פעולות של מסירות נפש ששקולות כנגד הרבה שנות חיים של תורה ומצוות.

אינך יודע מתן שכרן

בדור שלנו עם ישראל נמצא במלחמה מתמידה עם האויבים מסביב, וחיילים מוסרים את נפשם בפעולות מסוכנות. גם חייל שלא הזדמן לו בפועל לעמוד במציאות של סכנה ומסירות נפש – הוא מוכן ללכת לפעולות מסוכנות שלא בטוח שיחזור מהן. אלפי חיילים מוכנים להסתכן עבור עם ישראל. האם אנחנו יודעים לשקול זאת, הרי אלו מצוות גדולות ששקולות כנגד שנים רבות מלאות במצוות. עצם המוכנות למסירות נפש שקולה כנגד מצוות עצומות. ויש גם רבים שמסרו את נפשם בפועל, כפשוטו.

מסירות הנפש של חיילים שונה ממסירות הנפש של עם ישראל בדורות הגלות. כאן ישנם אנשים שמוכנים ללכת על מנת להסתכן. בדורות הקודמים מי שנהרג כיהודי, לא עשה את זה מתוך בחירה, ופעמים רבות גם לא מתוך אידיאל, ועדיין היה בזה קידוש השם. עצם העובדה שהוא נשאר יהודי ורצה לחיות כיהודי זה קידוש השם. אבל בדורנו ישנו קידוש השם גדול יותר. חיילים פה בארץ ישראל, ובאותה מידה גם מתנחלים שמוכנים לגור במקום שיש בו סיכון גדול יותר מבאזורים אחרים, ומוכנים למסור את הנפש - אלו מצוות בעלות משקל מאוד גדול. הדורות שלנו הם דורות של מסירות, של הקרבה, ויש לנו המון זכויות ששקולות כנגד הרבה מצוות.

כמובן שגם בזה יש מדרגות. בחורים שהולכים לצבא מתוך אמונה, לא רק מתוך מסירות לעם ישראל ולמדינת ישראל כסתם מדינה, אלא מתוך הכרה שעם ישראל הוא עם השם, עמו של ריבונו של עולם – זו מדרגה נוספת וזו מסירות נפש מיוחדת במינה. המשקל של מסירות נפש כזו הוא עצום, ואיננו יודעים לשקול זאת. אסור לזלזל בדור שלנו, לחשוב רק על כך שיש בו הרבה קלקולים. זה נכון שיש דברים לתקן, אבל צריך לדעת לבחון את הדברים הללו בצורה עמוקה ונכונה. כפי שראינו, גם אנשים שלא מדקדקים בכל המצוות, אם הם מוסרים את נפשם על עם ישראל - זה שקול להרבה מצוות שהיו עושים.

יסוד כסא ה'

בפרשה שלנו אנו לומדים על עם ישראל שנהיה לעם. מורנו ורבינו הרב צבי יהודה היה חוזר ואומר בפרשה הזו, שהראשון שקרא לעם ישראל 'עם' היה פרעה. 'הִנֵּה עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַב וְעָצוּם מִמֶּנּוּ' (א, ט). הגויים מכירים ראשונים בכך שאנחנו עם. ומאז שנהיינו לעם, אנחנו מקדשים את שם שמיים בעצם היותנו. אנחנו כעם מופיעים את ריבוננו של עולם לא רק כיחידים שמקיימים מצוות. עצם המציאות של עם ישראל מגלה את כבוד השם בעולם. ויש לנו אחריות על הדבר הזה.

אחרי מלחמת יום הכיפורים הוקמה בארץ ממשלת מיעוט. הממשלה היתה צריכה להישען על המפלגות הערביות בכדי להתקיים ולא היה רוב יהודי שתמך בממשלה. הרב צבי יהודה יצא בחריפות גדולה מאוד כנגד הדבר הזה. ואמר: זה חילול השם איום ונורא! ביחס לדבר הזה - כל חילול השם אחר הוא קטן, מפני שכאן יש חילול השם ציבורי, חילול השם של כל האומה. עם ישראל מגיע לארץ ישראל, הקב"ה נותן לו את כוח השלטון - והוא מוותר על השלטון?! זה חילול השם איום ונורא. בשעתו הוצאנו את הספר 'ארץ הצבי', מתוך הקריאות שקרא הרב צבי יהודה במשך השנים, ובו ישנם הדברים שהוא כתב כנגד ממשלת המיעוט:

קידוש השם הוא יסוד לכל התורה כולה, וחילול השם הוא יסוד ושורש להריסת כל התורה כולה. קידוש השם הוא כבוד השם, והוא המתגלה בכבוד עם השם. איך מתגדל כבוד השם בעולם? בכבוד עם ישראל, כבוד עם השם וגדולתו. 'וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל', 'וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי' (שמות כט). ברוממות קרנו של עם ישראל, בגדולתו ורוממותו, בתפארת ממלכתיותו ומדינתו. זה קידוש השם שמופיע.

וחילול השם שאין כמוהו לשם השם יתברך בורא עולם, ובריותיו, מציב גבולותיו גבולות עמיו ועמו. זה הטראגי-קומדיה של... הצבת ממשלת מיעוט זו על מדינתנו. ו'אין מקיפים בחילול השם' (קידושין מ.).

הרצי"ה מגדיר את הממשלה הזו 'טראגי-קומדיה'. זה טראגי מצד אחד, ועצם המחשבה הזו כל כך בלתי אפשרית ולא מתקבלת על הדעת עד שזה מצחיק מצד שני. את הביטוי 'אין מקיפים בחילול השם' הרב היה מזכיר רבות. אדם שלוקח מוצר בהקפה משלם לאחר זמן. הנמשל הוא שבדרך כלל אדם שעובר עבירה הקב"ה ממתין ולא מעניש אותו מיד, ה' הוא אך אפיים ומחכה שהאדם יחזור בתשובה. וחז"ל אומרים שבחילול השם אין הקפה, העונש מגיע מיד. הרב צבי יהודה היה חוזר על זה הרבה פעמים.

פרופורציות של שם שמים

אחרי שהוקמה ממשלת המיעוט, המפד"ל הסכימה להצטרף לממשלה הזו וכך נוצר רוב יהודי, אבל הבסיס של הממשלה וההסכמים שנחתמו לא היו משתנים. הרב צבי יהודה לא הסכים. הוא אמר ש'אין תיקון, ואין ריפוי ואין שכלול בהצטרפות אליו (-אל חילול השם שכזה) חס ושלוש; אלא בפיסולו וביטולו השלילי והמוחלט'. צריך לפרק את הממשלה הזו, רק אז אפשר להקים אותה מחדש. חברי המפד"ל התמרמרו מאוד מפני שהציעו להם תמורות בעד הכניסה שלהם לממשלה, אך הרב צבי יהודה אמר שבשום פנים ואופן אסור להסכים, אפילו אם יקבלו דברים רבים לטובת הדת, לטובת המצוות, לטובת ארץ ישראל - זה עדיין חילול השם.

ישראל הם הנושאים של קידוש השם בעולם. כאשר ישראל נמצאים במצב של ציבור, ממלכה - יש קידוש השם שמקיף כל המציאות הזו. וכאשר אין ציבור ואין מלכות ישראל, זה חילול השם היותר נורא. בגלות, כשאין ציבור ועם ישראל לא מופיע בתור מלכות זה חילול השם נורא. כשהממלכות הישראלית, מופיעה בצורה בריאה ומתוקנת, כשהמלכות קיימת כלפי חוץ וכלפי פנים - אז מתגלה כבוד השם הגדול. כבוד ישראל שבמלכות ישראל, וכבוד השם שבכל העניין האלוקי, זה עניין אחד. כשעם ישראל בריא, זה כבוד השם בכל תקפו. כשישראל שבורים ורצוצים, זה חילול השם חס ושלוש.

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 9

כיום התחדשה בישראל מדרגה של ציבור. הציבור התגדר בגדרים של מלכות, שיש לה ערך של מלכות על פי ההלכה. על סמך מלכות זו שלמטה התרומם גם כבוד שמים בארץ. אבל, מתי קיימת מלכות ישראל? כשהיא מתוקנת, וקומתה זקופה! וכל זה היה נכון, עד הדבר הנורא שקרה עכשיו. הממשלה הזו רצתה לשלוט בכל מחיר, אפילו בחסדי כמה קולות ערביים. איננו מתעסקים כאן בפוליטיקה במובנה המצומצם, אלא בהלכות מלכות השם. בבירורי דברים שהן הלכות קידוש השם וחילול השם.

עצם המחשבה הזו, למעט את קומתה של ממלכת ישראל, משקפת את כל הריקבון של נושאי המלכות האלה, ומחללת את נושאי המלכות האלה לכפיפת קומתו של הגוף הלאומי. המלכות אינה מלכות, ומתוך כך התגמדה קומתו של העניין האלוקי. זה הוא חילול השם, שהוא העניין היותר נורא.

יש לראות את המציאות האמיתית. בעיניים פקוחות אין עכשיו ממשלה, הכל תוהו ובוהו. הממשלה הזו אינה ממשלה, הכל הבל וריק בלי ממש. אי אפשר להתחמק בלי שום פנים ואופן, אין ממשלה. זהו חילול השם לעיני כל ישראל, ולעיני כל העולם כולו. ממשלה אין לנו, אבל מדינה יש לנו. להיות מדינה בלי ממשלה אין זה כבוד גדול, אלא חילול כבוד מלכות ישראל, וחילול השם, צער לכל ישראל וצער לריבונו של עולם.

רוב אמיתי של יהודים, אפילו אם יש רוב דעות, זה רוב נורמלי. בין שיש להם יחס של מצוות ובין שיש להם יחס לארץ ישראל, מכל מקום כולם שייכים להופעת אור השם. אבל ציבור ממלכתי בעזרת נציגים ערביים - זה חילול השם שאין לו תיקון ואין לו כפרה!

שאלו את הרב צבי יהודה, האם זה הדבר החשוב ביותר היום, שיש ממשלת מיעוט, ועל זה צריך להילחם? הרי יש בעיות יותר כבדות, כמו שאלת 'מיהו יהודי', או שלמות ארץ ישראל. הרב חזר ואמר, ש'עניין שלמות הארץ או מיהו יהודי הם פרטים, לעומת כבוד השם שבעצם הופעת הממלכתיות בישראל'. הדבר

המרכזי הוא חילול השם, וזה קודם לכל. צריך להרגיש שחילול מדינת ישראל הוא חילול כלל ישראל, חילול התורה.

כבדרך אגב הוא עושה סדר בשתי הסוגיות של שלמות הארץ ונושא הגיור. מי מהם חשוב יותר? הרב אומר שעל שלמות הארץ יש דין עם הגויים, ולכן זה קודם לעניין הגרות שהוא דיון פנימי בין היהודים לבין עצמם. קודם כל צריך להסתדר עם הגויים, ואחר כך להסתדר בתוכנו.

ממשלת מיעוט

הבאתי את הדברים הללו כי יש כאן משהו עקרוני. ההתנגדות לממשלת מיעוט היא לא בגלל התוצאות. ברור שממשלת מיעוט שנשענת על גויים נאלצת לעשות איתם הסכמים, ידיה קשורות בכל מה שבינינו לבין אויבינו, המפלגות הערביות תלחצנה שלא נפגע באלו שפוגעים בנו. כלומר גם בתחום התוצאות יש לזה תוצאות שליליות מאוד. ככל הנראה, גם כיום הדיונים לקראת הבחירות יעסקו בעיקר בתוצאות ובהשלכות שתהיינה לכך שתקום ממשלת שמאל שתישען על הערבים. אבל בעיני הרב צבי יהודה לא זהו העניין. הוא מדבר שוב ושוב על הנקודה העקרונית שחשובה יותר מכל התוצאות וההשלכות המעשיות: ממשלת ישראל צריכה להיות בארץ ישראל, והיא צריכה להיות ממשלה יהודית. כל כבוד ישראל בנוי על זה. כבוד ישראל מופיע בגדלות רק כאשר יש מדינה לעם ישראל. ואם המדינה הזו אינה עצמאית, או לא מורכבת רק מיהודים שמנהיגים אותה - זה פוגע בעצם המלכות של עם ישראל.

על זה צעק הרב צבי יהודה מאוד. אנשים רבים לא הבינו מה הוא רוצה, מה כבר קרה. כי הם מסתכלים רק על התוצאות, והוא רואה שעצם הדבר הזה הוא חילול השם נורא. לכן הוא אמר שאסור להקים ממשלה כזו גם אם בהמשך יצטרפו יהודים, והממשלה כבר לא תהיה תלויה בערבים. הרב צבי יהודה ממש ניתק מגע עם המפד"ל, שלעולם היה נאמן אליה, עד שיהיה שינוי ותקום ממשלה אחרת, שתהיה בנויה מלכתחילה על רוב יהודי.

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 11

אני מזכיר את הדברים כיון שכרגע האפשרות הבלתי אפשרית הזו עומדת על הפרק. אנחנו צריכים ללמוד להסתכל בגישה של אמונה על הדבר הזה. ברור לי שלא כל הציבור הדתי מבין את זה, ויש חלק גדול שבוודאי חושב שאם אפשר לעשות על ידי ממשלה כזו הסכמים שידאגו לכך שהשיבות וענייני הדת יסתדרו – אפשר להסכים לממשלת מיעוט כזו. בעיני הרב צבי יהודה, בעיניי עמוקות של אמונה, זהו חילול השם לאומי נוראי, ולכן צריך לעשות את כל המאמצים נגד זה ולפעול על מנת שהממשלה תהיה נשענת רק על יהודים. בעזרת ה' נשמע בשורות טובות, ונזכה לראות בהתקדמות הגאולה בקרוב.

השיחה נמסרה בשנת התש"פ

לקבלת שיחה שבועית במייל או בווטסאפ,

שלחו הודעה לכתובת bogrim@yeshiva.org.il, או למספר 0547881227

ניתן לצפות בשיחה באתר ישיבה - www.yeshiva.org.il

השיחה השבועית משודרת בשידור חי במוצאי שבת, כשעה לאחר צאת השבת

ניתן להאזין בשידור חי גם דרך חיוג לטלפון 02-6643149 שלוחה 11

